

Capitolul 1

De obicei, dacă îmi las capul în jos și merg foarte rapid, reușesc să trec de terenul de joacă de pe West Eighty-first Street. Încep să mă pregătesc încă din lift, îmi ațintesc privirea pe săgeata lungă de alamă care arată cum coboară etajele de la șapte, la șase, la cinci, la patru. Câteodată liftul se oprește și mai urcă un vecin, și atunci sunt nevoită să scot capul din carapacea singurătății mele și să mă prefac politicoasă. Dacă e unul dintre vecinii mai tineri, chitaristul cu părul roșu zburlit și cu acnee sau producătorul de filme cu blugii lui ponosiți și jacheta de piele gălbuie, e suficient să dau ușor din cap în semn de salut. Bătrânii în schimb pretind mai mult. Femeile cărunte cu rochiile lor atât de ostentativ de boeme, cu eșarfe violet aranjate artistic sub șaluri negre de lână, toate vor să aibă conversații despre vreme sau despre covorul oriental din hol care s-a uzat într-un loc chiar la intrare, sau despre articolul de pe prima pagină a ziarului. Și asta devine aproape mai mult decât pot să suport – oare chiar nu văd că sunt ocupată? Oare chiar nu-și dau seama că autocompătimirea obsesivă e o activitate consumatoare de timp și energie, care nu-ți mai lasă loc de conversații? Oare nu știu că intrarea în parc e exact în fața terenului de joacă de pe Eighty-first Street, și dacă nu sunt complet pregătită, dacă nu-mi eliberez mintea, dacă nu-mi astup urechile la orice sunet în afară de al respirației mele, este perfect posibil –

de fapt e chiar probabil – ca, în loc să trec cu pași mari și plini de curaj pe lângă terenul de joacă, cu privirea ațintită pe copacii cu crengi golașe de la marginea străzii, să mă prăbușesc la poarta parcului, cu creierul țiuit de vocile ascuțite ale copiilor? Toate doamnele astea cu petițiile lor și cu soții lor morți, foști bancheri, și cu poșetele lor Tod burdușite, oare chiar nu înțeleg că, dacă le las să-mi distragă atenția cu discuțiile lor despre republicanii care evident au furat alegerile sau despre doamna Katz de la 2B care l-a văzut pe Anthony, portarul cel nou, adormit la biroul lui marțea trecută, pe la miezul nopții, nu voi mai reuși să trec de terenul de joacă până la refugiul din parc? Oare chiar nu sunt în stare să priceapă că asaltul barbar al vocilor lor, bocănitul nerăbdător al bastoanelor lor când așteaptă așa de insistent să îngaim un răspuns, că toate mă împiedică să ajung în singurul loc din întregul oraș unde pot să-mi găsesc cât de cât liniștea? Mă forțează în schimb să mă chinui de-a lungul podului de pe Seventy-ninth Street, să mă lipesc de zidurile mizerabile și să respir gazele de eșapament de la toate autobuzele orașului până în East Side. Sau, chiar mai rău, mă forțează să iau un taxi.

Astăzi însă, slavă Domnului, liftul e gol până la parter.

– Vă uez o plimbare plăcută, doamnă Woolf, îmi spune Ivan, deschizându-mi ușa.

A început a doua zi după nuntă. Chiar în primele zile am încercat de câteva ori să-i explic că mă cheamă în continuare doamna Greenleaf. Sunt absolut sigură că m-a înțeles. Ivan nu e prost. Dar pur și simplu a zâmbit, a dat din cap și mi-a zis:

– Desigur, doamnă Greenleaf.

A doua zi însă m-a întâmpinat cu un zâmbet și:

– Bună dimineața, doamnă Woolf.

Cel puțin e mai bine decât atunci când m-am mutat aici cu Jack. Țin minte că i-am murmurat ceva în genul:

– Oh, nu, spune-mi Emilia, te rog.

Ivan nici măcar nu s-a obosit să zâmbească și să dea din cap. S-a uitat pur și simplu la mine din spatele ochelarilor lui negri și groși, a clătinat din cap exact ca profesoara mea din clasa a cincea, când o

dezamăgeam că-mi uitam tema acasă sau, mai rău, dacă foloseam cuvinte urâte la oră.

– Nu, doamnă Greenleaf, mi-a zis el. Atât. Nu „Oh, n-aș putea“ sau „Nu m-aș simți eu bine“, sau ceva în genul ăsta. Pur și simplu „nu“. Pentru că, bineînțeles că el n-ar spune niciodată pe numele mic cuiva din clădire; era o gafă îngrozitoare până și faptul că sugerasesm așa ceva.

Astăzi îi zâmbesc, dau din cap, ies afară și trec strada spre parc.

Februarie e cea mai lungă lună din an.

E iarnă de așa de mult timp și parcă nu va mai veni niciodată primăvara. Cerul e cenușiu, plin de nori, tipul acela de nori care amenință orașul, dar nu cu zăpadă albă ca dintr-o felicitare de Crăciun sau cu ploaie rece și limpede, ci cu ace mici și dureroase ce topesc imediat zăpada, de mai că-ți vine să crezi că de fapt plouă cu mazăgă cenușie-gălbui. Pe marginile trotuarelor sunt grămezi de zăpadă înnegrită și orice pas în afara bordurii e ca un joc de ruletă rusească, în care poți ajunge cu piciorul adâncit până la gleznă în apa neagră și rece ca gheața, udându-ți leoarcă șoseta și pantoful. În mod normal mă retrag în cuibul meu, îmi fac un foc imens în șemineu, mă înfășor în șaluri și-mi iau în picioare șosete de lână, recitesc Jane Austen și aștept cu nerăbdare să treacă cât mai repede zilele scurte și întunecoase. În anul ăsta însă, de-abia aștept să mă afund în mohoreala fără milă a New Yorkului în februarie. Anul acesta *am nevoie* de februarie. Chiar și acum, la sfârșit de ianuarie, orașul pare să-și dea seama cât de nefericită sunt, așa că a început îndârjit să-mi dea semne de compasiune. Copacii din parc par deosebit de golași, înțepă cerul sinistru cu crengi fără viață care și-au pierdut nu numai frunzele, ci și speranța că vor mai avea vreodată frunze. Iarba s-a făcut maronie și-a fost călcată în picioare, lăsând în urmă un strat de gheață pătată cu răhăței de câine. Path Bridle și aleea de lângă Reservoir sunt pline de mocirlă, curbele sunt presărate cu rădăcini noduroase și cioturi, care strică suprafața altădată atât de netedă și-i fac pe alergătorii în trening să se împiedice.

Dar terenul de joacă Diana Ross e plin de copii. Copiii New Yorkului se joacă afară pe orice vreme, în afara celor într-adevăr înfiorătoare,

căci toate dădacele și mamele sunt mereu desperate să evadeze măcar puțin până și dintre pereții celor mai spațioase apartamente. În cea mai oribilă zi de iarnă, când leagănele sunt destul de ude să lase să treacă apa prin pantalonii de iarnă teoretic impermeabili, când folia moale de protecție atât de scumpă de pe sol e înghețată și devine tare de poți să-ți rupi oasele pe ea, când până și cea mai mică bucățică de metal rămasă pe terenul verificat meticolos împotriva oricăror pericole pentru copii este atât de rece, încât o limbuță roz neastâmpărată se lipește fără speranță de ea, până când dădaca dominicană impasibilă toarnă ultimele picături de cafea *mocha latte* de la Starbucks pe limba și leagănul lipite laolaltă de frig, copiii sunt aici, țipând cu țipetele lor de copii mici și râzând cu râsul lor de copii mici. Grăbesc pasul până galopez într-un fel de alergare dizgrațioasă, cu kilogramele în plus apăsându-mă pe șoldurile lărgite și oasele urlând de durere la fiecare bocănit de toc pe cărare.

Îmi permit, gâfâind, să încetinesc la pas de plimbare imediat ce vocile copiilor se pierd în zgomotul de fundal din restul parcului. Vara, în Central Park e ca la țară – sau, mă rog, aproape ca la țară, căci ciritul păsărilor concurează cu şuieratul roților de skateboard pe ciment și fluierale cântăreților ambulanți peruvieni care interpretează melodii din Anzi în stilul lui Simon și Garfunkel. Primăvara, când cireșii sunt înfloriți și colinele ce înconjoară Sheep Meadow sunt acoperite cu narcise galbene, e ușor să iubești Central Park. Vara, când Grădina Shakespeare e o învălmășeală de flori și nunți și nu poți să mergi un metru fără să te împiedici de straturi de flori sau de un câine ce joacă Frisbee cu stăpânul lui, atunci e floare la ureche să iubești Central Park. Iarna însă, porumbeii zboară pe sub ulmii golași de lângă băncile umezite de zăpadă de lângă mall, unde se adună bătrânele conștiințioase și singuratică cu pungile lor de hârtie cu coji de pâine. Iarna parcul ne rămâne nouă, celor cu dragostea cea mai adevărată, nouă, care n-avem nevoie de împopoțonări cu flori cățărătoare, nouă, care ne mulțumim și numai cu crengile negre ale copacilor plini de zăpadă ca niște lăcuste negre, cu dealurile mocirloase și şuieratul vântului printre ramurile goale. Am știut întotdeauna că adevărata frumusețe

se ascunde în evadarea oferită de acești 843 de acri de pământ. Belșugul de culori pastel ca la Mardi Gras, de primăvara și vara, roșul și portocaliul ca de foc strălucitor al toamnei, astea nu-s decât fanfaronadă.

Trec pe scurtătură spre nord, pe lângă Reservoir. Mai este un teren de joacă înainte pe cărarea asta, dar e suficient de departe să-mi pot feri privirea de la structura de plastic roșu cu galben a toboganului și a caruselului Lincoln Log. E destul de târziu pentru mămicile cu cărucioare și, dacă mă ține norocul, poate că n-o să dau deloc peste ele. Miercurea trecută am plecat cu câteva ore mai devreme, ca să mă întâlnesc cu o prietenă căreia i-a venit ideea că o dimineată de mers la cumpărături prin magazinele de pantofi o să mă vindece instantaneu de orice tristețe și-o să mă transforme iar într-o persoană cu care să-i facă plăcere să stea de vorbă. Evident că Mindy nu mi-a zis asta. Mindy mi-a zis că soțul ei i-a dat de ziua ei o pereche de pantofi Manolo Blahnik și nu-i vin, așa că acum voia să vadă dacă poate să găsească un magazin unde să aibă același model de pantofi, dar măsura ei, treizeci și nouă.

În ziua aceea am dat peste un șir întreg de proaspete mămici aplecate lângă cărucioarele lor, cu fundurile umflate de la naștere ieșite în afară, ținând strâns mânerul cărucioarelor și ridicându-se în vârful picioarelor, apoi ghemuindu-se imediat, gângurind încontinuu către bebelușii lor înfolași care se smiorcăiau, râdeau sau dormeau în cărucioarele de 750 de dolari, sau în Bugaboo Frog ca acela din hol din fața apartamentului meu, chiar lângă măsuta șubredă cu orhideea de mătase. Un Bugaboo albastru care-mi taie răsuflarea ca un pumn în plexul solar de fiecare dată când aștept liftul lângă el. Toate mămicile astea se ghemuiau și se ridicau la unison și nici una n-a zis nimic când m-am oprit în fața lor și am gemut de parcă m-ar fi lovit. S-au uitat numai la mine și apoi una la cealaltă, dar nici una n-a zis nimic, nici măcar după ce-am început să plâng, sau când m-am întors și-am luat-o la fugă înapoi pe cărare, am trecut de primul teren de joacă și apoi de-al doilea și am ajuns iar în Central Park West.

Azi am noroc. Mămicile au stat acasă sau au mers împreună la o cafea cu lapte după jogging. Prima pe care o întâlnesc e pe Path Bridle din partea de est. Aleargă pe lângă mine atât de repede că abia am timp să observ gleznelor rotunde și încordate în pantalonii de trening strâmți, roz și lucioși, cu căști pufoase pe urechi, de aceeași culoare. Bebelușii din căruciorul dublu sunt niște cocoloașe violet, cu năsucuri roz, și apoi au dispărut. Prea repede ca să reușească să-mi provoace altceva decât o explozie de durere de moment.

Pe Ninetieth Street, după ce am traversat cu bine tot parcul, mă uit la ceas. Oh, la naiba! Am întârziat. Iar. Nu mai am decât cinci minute să ajung până pe Ninety-second și apoi până în cealaltă parte, pe Lex. Grăbesc pasul și poalele paltonului lung îmi flutură în jurul picioarelor și cu amândouă mâinile prind marginile încercând pe cât posibil să-l țin închis. L-aș putea încheia deja, dar arată groaznic, sunt încă atât de lată în șolduri că materialul se desface între nasturi absolut vizibil. Nu sunt suficient de cochetă să mă duc să-mi cumpăr alt palton – n-o să cheltui câteva sute de dolari pe un articol de îmbrăcăminte pe care sunt absolut hotărâtă să nu mai trebuiască să-l port peste o lună –, dar sunt totuși suficient de conștientă de cum arăt, ca să las paltonul descheiat, bazându-mă doar pe fularul gros ca să mă apere de umezeala atât de rece.

Trec în fugă de gardul mic și alb de la barieră și de ghivecele de ciment pentru copacii ornamentali, îmi arăt actele de identitate la ghereta de pază, trec prin detectorul de metale și mă foiesc de pe un picior pe altul în fața lifturilor, și abia acum îmi aduc aminte că mi-am fixat ceasul intenționat cu cincisprezece minute înainte, exact din acest motiv, ca să nu întârzii din nou, să nu-i dau iar prilejul lui Carolyn să-l sune pe Jack și să-l certe pe el pentru neglijența mea capricioasă, pentru lipsa mea de respect pentru ea și toate lucrurile pe care le consideră sfinte. Simt cum mă dezumflu, de parcă numai agitația și neliniștea m-au menținut plină de energie. Când în sfârșit sosește liftul mă simt micuță, m-am micșorat până la dimensiunile unui șoricel, sunt cea mai mică persoană din 92nd Street Y.

O ceată de femei intră după mine în lift. Două sunt gravide, una ține la piept un bebeluș legat într-un ham de copii Baby Björn de piele neagră. Cealaltă împinge un cărucior Bugaboo identic cu cel parcat în fața ușii apartamentului meu. Pentru că, bineînțeles, ironia este că în ciuda faptului că mă consider cea mai mare specialistă cartografă a zonelor fără copii din Central Park, destinația mea este de fapt chiar inima bestiei. Scopul meu, țelul final al călătoriei mele este Grădinița din 92nd Street Y.

Toată fecunditatea asta m-ar fi oprit în loc fără nici o speranță dacă aș fi dat de ea în parc. Central Park e refugiul meu, iar invadarea lui de către escadronul de mămici și copilași mă înfurie și mă copleșește de jale. Dar la grădiniță sunt obișnuită cu o oarecare calitate și cantitate de nefericire. Aici n-am fost niciodată altfel decât nefericită. Faptul că mă podidesc lacrimile în lift văzând obrazul trandafiriu al unui bebeluș alb ca laptele este un lucru perfect previzibil.

Femeile din lift mă salută cu un semn infim din cap, exact stilul de salut pe care-l acord și eu vecinilor care-mi permit o asemenea răceală. Le răspund în același fel și-mi ațintesc privirea pe butoanele luminoase de deasupra ușii liftului, care ne măsoară ascensiunea prin clădire până la etajul șase.

Coridorul grădiniței e decorat ca întotdeauna cu operele artistice tipător colorate ale copiilor, cu subiecte care se schimbă la fiecare sărbătoare evreiască. Acum sărbătorim Tu B'Shevat și copiii au pictat diferite feluri de copaci. Coridorul trâmbițează răsunător proporția atât de mult lăudată de copii-educatori. Evidențiază foarte clar îndrumarea sigură și răbdătoare, un izvor de creativitate cultivată cu grijă, și totodată un buget pentru materiale care rivalizează cu cel al unui colegiu de Arte Vizuale. Trec rapid cu privirea peste toate picturile, vrând să văd dacă William a pictat și el ceva. Este un artist foarte talentat pentru vârsta lui, William al nostru. A moștenit degetele agile și delicate ale mamei lui. Desenează în primul rând peisaje marine: pești și caracatițe, rechini cu mulți colți și țipari. Ultima lucrare e agățată pe perete în fața clasei. Se pare că William a fost singurul copil care n-a onorat ziua de naștere a copacilor. La început

am senzația că desenul lui nu e decât o mângălitură imensă cu creionul roșu, dar, când mă apropii mai tare să văd mai bine, observ că în josul paginii William a desenat un pește-papagal în toate culorile curcubeului. Peștele-papagal zace culcat pe o parte pentru că un pește-sabie i-a spintecat burta. Roșul de deasupra imaginii e sângele care fâșnește din rănilor peștelui. Probabil imaginea se vrea o alegorie, poate peștele-papagal simbolizează poporul evreu în cazul în care nu ar recunoaște legătura pe care-o are cu pământul. Dar mă îndoiesc.

Iau paltonul și căciulița lui William din cuier și aștept să se deschidă ușa de la Sala Roșie. William e Roșu anul ăsta. Anul trecut a fost Albastru, și anul dinainte Portocaliu. Portocaliul a fost favoritul lui, așa cum nu obosește niciodată să ne spună. Se pare că o culoare mult mai interesantă. Multe dintre lucrurile favorite ale lui William sunt portocalii. Nu și portocalele. Nimic așa de prozaic. Nu că lui William i-ar plăcea fructele. Îi plac niște *kumquat* bine coapte, mai ales sub formă de compot. Dar lucrurile portocalii care-i plac cel mai mult sunt *paella* cu șofran, fluturii-monarh, Orangemen din Irlanda de Nord¹ și de la Universitatea Syracuse², și, în mod special, conurile de trafic. Lui William îi place să vorbească despre aceste lucruri. Îi mai place și să discute despre asemănările și deosebirile dintre diferiți dromaeosaurizi, mai ales *Dromaeosaurus* și *Velociraptor*, ce ar fi demonul lui (o pisică neagră ca a lui Will Parry, bineînțeles) și dacă Pluto ar trebui sau nu să fie reclasificat în centura de obiecte a lui Kuiper. (William crede că nu. William crede că l-au tras în piept pe Pluto. William crede că având în vedere că a fost o planetă de când a fost descoperit de Clyde Tombaugh pe 18 februarie 1930, Pluto merită să rămână o planetă.) William are cinci ani și uneori pare a fi un bătrân de șaiszeci și doi de ani. Toată lumea crede că aceste fraze ale lui sunt absolut încântătoare. Precocitatea lui este, după părerea tuturor, fermecătoare.

¹ Membru al unei organizații protestante din Irlanda de nord. (n.tr.)

² The Syracuse Orange este porecla echipelor sportive din cadrul Universității Syracuse. Mascota școlii este Otto the Orange. Rădă în anul 2004 sportivii erau numiți Orangemen sau Orangewomen. (n.tr.)

Toată lumea, în afară de mine. Mie William mi se pare insuportabil.

Ce fel de persoană gândește în felul acesta despre un copil nevinovat, chiar și despre un copil care-ți corectează pronunția cuvântului „travee“, un copil care-ți evaluează în mod precis indexul masei corporale când ai ajuns la jumătatea unei felii de prăjitură cu ciocolată, un copil care ripostează încercărilor tale de a-i face pe plac cu un rânjă disprețuitor și cu subînțelese care s-ar potrivi mai bine pe fața plină de acnee a unui adolescent și nu pe obraji rotunzi ai unui preșcolar? Eu sunt persoana adultă, deci ar trebui să fiu în stare să-l iubesc pe copilul ăsta în ciuda particularităților lui atât de ciudate și în ciuda propriului sentiment de vină că i-am distrus căminul.

Desfac fermoarul cutiei de mâncare a lui William și arunc conținutul pe jumătate mâncat în coșul de gunoi, ținându-mi respirația să nu simt mirosul din cutie – parțial lapte acru, parțial plastic. Îmi dau seama, dar un moment prea târziu, că mamele mă privesc. Una dintre ele îi va da, cu siguranță, raportul la Carolyn că am aruncat restul prânzului fără să verific cu mare atenție ce anume a lăsat William nemâncat. Încă un punct roșu. Încă o dovadă limpede a caracterului meu dubios. Fără să vreau, prind privirea mamei cu hamul de bebeluși pe piept. Eu roșesc, dar ea nu. Îmi întoarce în schimb spatele și-și lipește obrazul de vârful capului copilului ei. Aproape pot să simt pielea moale a pruncului pe obrazul meu, părul subțire și moale pe buze, pulsul fragil de sub oasele subțiri ale craniului micuț. Clipesc și mă întorc să studiez cu mare atenție desenul sângeros al lui William.

Deja holul e plin de dădace și de mămici. Ușile clasei se deschid și o educatoare își scoate capul afară.

– E aici dădaca Norei?

Trimite afară în hol o fetiță roșcată și grasă. De-a lungul coridorului are loc un fel de coregrafie de bun venit în fața sălilor Albastră, Verde, Galbenă, Violetă, Portocalie și Roșie. Unul câte unul, copiii se reped afară, ținând saluturi femeilor care-i așteaptă. Femeile îngenunchează toate simultan, apucând copiii în brațe. Îi vine și lui